

3 september A.D. 2011

„Na zawsze” i „już nigdy” – te słowa związane z czymś odejściem są okrutne, a wraz z kontekstem, dla ludzkiego umysłu równie niewyobrażalne jak „kosmos”.

Ogromny jest ciężar utraty zarówno dla tych, którzy nie wierzą w życie wieczne lub udają że wierzą, jak i dla prawdziwie wierzących.

- Zali to prawda, Józiu, żeś odszedł?

Żeś zostawił swój Teatr, tak ukochany, choć nieogromny.

Żeś opuścił Wspólnotę, której w żadnej potrzebie nigdy nie odmówiłeś pomocy.

Kto będzie bronił czystości polskiego języka, Twojej kochanej ojczyzny-polszczyzny,

kto poprawi niepoprawnie mówiących,

kto nam wyjaśni tyle spraw nieoczywistych,

kto pszczołom wskaże, gdzie nektar najśłodszy?

-Czy pamiętasz, jak z piękną Lu, wdepnąłeś do hotelu Imperial?

-Czy pamiętasz jak tańczyłeś tango Siuda?

-Czy pamiętasz jak uciekałeś, gdy tyle dziewczyn z Teatru łakomym wzrokiem widziało w Tobie ideał kandydata na męża?

Już nigdy nie zaśpiewamy „Pan Leśniczy z nami jest...”

Już nigdy Twój głęboki bas nie wspomże śpiewających kolędy...

Już nigdy nie wpadniesz na herbatkę do „X-a”, a świadomość podwójnego utracenia jeszcze bardziej zaboli.

Gdy myślę o Józiu, to z pamięci wylania się taki „pejzaż”: sztuczkowe spodnie, niebieska koszula, a pod ciemną marynarką niespotykanej urody, zabytkowa kamizelka w prążki, ponoć po dziadku, w ręce nieodłączny extra mocny, i w miarę rozwoju sytuacji towarzyskiej, lekkie strzepnięcia, a właściwie muśnięcia palcami klap marynarki, aby usunąć niewidzialny popiół z papierosa. I oczywiście chrząkania zwiastujące nieuchronnie konieczność zabrania głosu.

Poza tym jeszcze inny obrazek: mocna sylwetka, stentorowy głos, z pozoru zwykły twardziel, ale z pozoru, bo naprawdę pełen dobroci wrażliwiec. I te niebieskie jak błękit nieba oczy.

O, Panie Przedwieczny, Stwórco Wszechrzeczy, skoro powołałeś do swego Królestwa naszego Kolegę, Przyjaciela, Druha Serdecznego, Józefa, daj mu w nagrodę za pracowite i uczciwe życie, za prawość, koleżeńskość i przyzwoitość, jakieś dobre miejsce przy sobie, aby się poczuł jak w niebie, a mógł spoglądać na to, co się dzieje na ziemi. Amen

Rzymska maksyma „de mortuis nihil nisi bene”, nie zakazuje wszakże wprowadzania do wspominków o Zmarłych odrobiny humoru, zwłaszcza zaś w kręgach aspirujących do miana artystycznych, zatem sit venia verbo!

Janka Piętka